

Η θεραπεία από την αρρώστια τού Φαρισαϊσμού (μέρος 2ο)

Εσύ που πας στην εκκλησία τι σε

ωφέλησε η εκκλησία; Όπως λέγαμε χτες πήγες στα προσκυνήματα, είδες τους πατέρες, είδες τα άγια λείψανα, είδες το Άγιο Όρος, την Παναγία της Τήνου όλα αυτά πήγαμε, ήρθαμε. Ποιο το όφελος τελικά από όλα αυτά τα πράγματα; Μεταμορφώθηκε η καρδιά μας; Γίναμε πιο ταπεινοί άνθρωποι; Γίναμε πιο γλυκός άνθρωποι; Γίναμε πιο πραείς άνθρωποι εις το σπίτι μας εις την οικογένειά μας στο μοναστήρι μας; Ξέρω 'γω εκεί που εργαζόμαστε. Αυτό έχει σημασία. Εάν δεν τα καταφέραμε αυτά τα πράγματα τουλάχιστον ας γίνομεν ταπεινοί. Μέσα από την μετάνοια. Ας γίνομαι ταπεινοί. Εάν ούτε και αυτό το καταφέραμε τότε είμαστε άξιοι πολλών δακρύων, έτσι. Είμαστε για κλάματα. Διότι δυστυχώς ο χρόνος περνά και χάνεται και εμείς μετρούμε χρόνια.

Έλεγε ο γέρον Παΐσιος όταν τον ρωτούσαν: Γέροντα πόσα χρόνια έχεις εσύ στο Άγιο Όρος; Λέει: Εγώ ήρθα την ίδια χρονιά που ήρθε το μουλάρι του γείτονα. Ο γείτονας του ο γερο-Ζήτος είχε ένα μουλάρι και ξέρετε στο Άγιο Όρος κάθε κελί έχει και ένα ζώο, ένα μουλάρι που κουβαλούν τα πράγματα τους. Ε, το ζώο αυτό ζει πολλά χρόνια δεν αγοράζεις κάθε μέρα μουλάρια, είναι ακριβά. Λοιπόν, την χρονιά που ήρθα εγώ λέει στο Άγιο Όρος αγόρασε και ο γείτονας το μουλάρι του. Έχομε τα ίδια χρόνια στο Άγιο Όρος, αλλά το καημένο εκείνο έμεινε μουλάρι και εγώ το ίδιο έμεινα. Δεν άλλαξα. Λοιπόν λέμε πολλές φορές εγώ έχω σαράντα χρόνια και το λέμε εμείς οι παπάδες και οι καλόγεροι αυτά τα πράγματα. Έχω σαράντα χρόνια στο μοναστήρι. Μα τα χρόνια είναι εις βάρος σου. Ο Θεός θα σου

**πει: Σαράντα χρόνια και ακόμα δεν κατάφερες να γίνεις τίποτα;
(περισσότερα...)**